

PROLOOG

Er zijn plekken op aarde waar je liever niet wil zijn. Het gaat dan niet om oorlogsgebieden waar mensen elkaar het leven zuur maken of plaatsen waar je door gevaarlijke natuurlijke omstandigheden niet kunt wonen. Denk bijvoorbeeld aan de ijzige vlaktes van Antarctica of onderaan een vulkaan die op het punt van uitbarsten staat. Nee, het gaat om plekken waar je gevoel je aangeeft dat het daar 'niet pluis' is. Dat je onderbuik je alarmeert en je niet weet waarvoor. Er is iets met die plek dat je nekharen overeind doet laten staan en je steeds naar adem doet happen.

Een van die plekken bevindt zich hoog tegen een bergrug ergens in de Subarctische Oeral, die in het noordoosten van Europees Rusland ligt. De bergrug is 175 kilometer lang met een hoogste piek van 1894 meter. De bergrug vormt een deel van de grens tussen Azië en Europa. Hij bestaat voor het merendeel uit gesteente, zoals kwartsiet en leisteen. Onderaan de rug bevinden zich uitgestreken toendra's en poolwoestijnen.

Hoog op de berg staat een eeuwenoud klooster. Althans, het lijkt op een klooster, maar dat is het niet. Het is daar in het verre verleden gebouwd door een sekte die duistere goden aanbad. Het gebouw was door duizenden slaven tegen de berghelling gebouwd, waarbij velen door uitputting het leven hadden gelaten. Het had hoge muren die parallel aan de bergwand stonden. De bergwand liep achter de muren verder omhoog naar de top, die altijd in mist gehuld was. De muren met ouderwetse kantelen waren er om bewakers de ruimte te geven om de omgeving in de gaten te houden. Achter de muren lagen een smalle steeg en een binnenplaats die gedeeltelijk in de bergmuur was uitgehakt. Alle vertrekken, zoals opslagruimtes, eet- en wapenzalen, keukens, slaapzalen en oefenruimtes, waren eveneens in de bergwand uitgebikt. Ze werden door tientallen gangen met elkaar verbonden. De burcht was alleen toegankelijk door een poort die met een ouderwets kasteelhek afgesloten was. De poort stond onderaan de berg, verscho-len achter een uitstekende rots. Als je niet wist waar hij was, kon je hem niet zo snel vinden. Erachter liep een brede stenen trap in een

cirkel omhoog. Omdat de muren met de contouren van de berg mee waren gebouwd, was het bolwerk vanaf de onderkant eveneens moeilijk te zien. Dat was ook precies de bedoeling. Wat de bouwers toen nog niet wisten, was dat het gebouw met satellieten vanuit de ruimte niet te zien of te traceren was. Niemand, behalve de bewoners, wist dat dit gebouw bestond. Ook dit kwam de bewoners goed uit, want ze wilden alleen vanuit de anonimiteit werken. De uitgehakte burcht droeg al eeuwenlang de naam: Golgotha. Het was een onneembare vesting die een kwaadaardige uitstraling had en je een kil gevoel gaf. Een plek waar je niet wil zijn.

Dit gold niet voor de persoon die hoog in het gebouw op een terras stond. Hij voelde zich er wel thuis. De man keek uit over de grauwe kale vlakten, waar geen enkel levend wezen leefde. Er waren geen bomen of struiken te zien. Alleen rotsen en gruis. Precies zoals hij het wilde hebben. De grote gestalte had brede schouders en was gekleed in een zwart gewaad. Zijn ravenzwarte lange haren waren door een capuchon bedekt. Hij had een grote neus en keek met zijn gluisperige ogen naar beneden. Beide handen had hij op zijn rug. Hij genoot van het ruisen van de koude kille wind die eeuwig over de vlakte raasde.

Achter zich hoorde hij voetstappen. Iemand kwam het terras op.

'Heer Anima,' zei een stem achter hem om zijn aandacht te vragen. Nigrum anima, zoals de volledige naam van de grote man was, draaide zich niet meteen om. Hij bleef ijsig staan en knikte alleen.

'Uw cadeau is gearriveerd,' zei de boodschapper kort. Nigrum anima draaide zich nu wel om. De boodschapper huiverde toen hij de inktzwarte ogen van zijn baas naar hem zag kijken.

'Cadeau?' antwoordde hij met een rauwe, net hoorbare stem. De boodschapper schraapte eerst zijn keel.

'Meneer Guzzeppe heeft als dank voor uw hulp een van zijn beste renpaarden aan u geschonken.'

'Renpaard?'

'Het is een Arabische witte volbloed met een minimale waarde van rond de twaalf miljoen. Naast zijn eigen dochter beschouwde meneer Guzzeppe dit paard als zijn kind. Het paard had zelfs een eigen stal, dierenarts, voedingsdeskundige en personeel.'

Nigrum anima snoof spottend.

'Slacht het en voer het vlees aan Kerebos en Ceberus.' Daarmee bedoelde hij de waakhonden van de burcht.

‘Zoals u wenst,’ antwoordde de boodschapper, waarna hij met zijn rechtervuist tweemaal tegen zijn linkerborst klopte en het terras verliet om het bevel uit te gaan voeren. Nigrum anima draaide zich weer om naar de steppen. Op zijn gezicht verscheen een duivelse glimlach. Hij was tevreden, het voelde goed om dit soort bevelen te geven.

De man die aan het hoofd van de duistere organisatie stond, was het ultieme kwaad of, zoals in de Bijbel staat: de buitenste duisternis. Nigrum anima betekent in het Latijn: zwarte ziel.

Maar als het ultieme kwaad bestond, dan zou er ook een ultieme goedheid moeten bestaan. Iemand of iets om de boel in evenwicht te houden. Om een balans te creëren, zodat de wereld niet verzuipt in ‘slechtheid’. Soms moest deze ultieme goedheid nog geboren of gevormd worden. Ergens was dan een zaadje geplant, wachtend om te ontkiemen. En dit sprankje hoop was er. Het bevond zich ergens op een eiland in Europa en stond op het punt om te groeien. Het was een klein groepje kinderen dat het evenwicht tussen goed en kwaad terug zou moeten brengen. Er was alleen één grote vraag: zouden ze zich kunnen ontwikkelen om de strijd aan te gaan voordat het te laat was?